

жа никаква критика. Но този акт бе и антидемократичен, защото с него се засилваше в най-голяма степен монархическата власт в страната и то в лицето на един най-опасен за нейното мирно и спокойно развитие държавен глава, какъвто бе Фердинанд. В същото време той съставлява и една измяна спрямо българската демокрация, защото с него се замъгли политическото съзнание на и без това политически непросветения народ, като му се представиха тия два акта органически свързани един с друг и защото се извърши от една партия, която се титулуваше демократическа, която се считаше наследница на някогашната голяма либерална партия, която даде на страната една крайно демократическа и либерална конституция, и, която партия, уж, свято пазеше заветите на един голям демократ, политик и държавен мъж — Петко Каравелов. Обстоятелството, че свиканото в 1911 г. в Търново Велико народно събрание, в което царят на българите погази и оскверни още веднаж, пред очите на представителите на целия народ, българската конституция, като, със съгласието на правителството си, си позволи да застане над Великото народно събрание и да го открие, което възмути дори и единствения представител в него на демократическата партия, обстоятелството, че това Велико народно събрание одобри делото на демократическото правителство, с нищо не изменя антиконституционния и антидемократичен характер на неговото дело, което ще остане завинаги заклеймено от историята, като една измяна спрямо интересите на българската демокрация.

Но този акт на тогавашното българско правителство бе в същото време и един лекомислен и опасен за мирното и спокойно развитие на стра-